

Matúš Kukučka, Nitra

Náš zákazník, náš pán

Švaco! som telefón o sedadlo spolujazdca a vystúpil z kriľavo zeleného auta oblepeného reklamnými značkami donáškovvej služby jedla. Poobzeral som sa, kde stojím. Pred vchodmi panelákov križom zaparkovaný rad áut bez jediného voľného miestečka, vedľa toho v strede slepej ulice môj zelenáč a na druhej strane cesty stavbárske zátarasy, pretože na sídlisku kopali jamy a menili potrubia. Zhodnotil som, že takto naozaj stáť nemôžem. Myslel som si to aj predtým, tak som zavola! zákazníkovi, ale telefón sa mi vysmial do ksichtu, vraj nesprávne číslo. Ešte som to aj prekontroloval, či náhodou nie som dyslektik.

Zapol som teda blikačky, reku idem zazvoniť, aby pán zákazník zišiel dole, že by mi s tým veľmi pomohol. Vyhľadal som meno a stlačil. Ozval sa zvuk, ktorý napovedá, že sa otvárajú dvere. Samozrejme, keď mám ísť hore a presne viem ku komu, pretože si pravidelne objednávajú, tak sa z reproduktora ozve hlas, s ktorým sa dá hodiny vykecávať. Teraz, keď niečo potrebujem, tak ma bez privítania lákajú dnu. Otvoril som dvere, pribuchol a skúsil šťastie so zvončekom po druhýkrát. História sa zopakovala, moja trpezlivosť sa drala z tela preč. Vyskúšal som ešte zo tri razy.

Z vnútornej agresie ma prebral klaksón. No jasné, v nedeľu na obed, keď sú všetci už doma, sa ešte nájde dáky človek, ktorý sa valí ulicou, snád' posledný obyvateľ štvrte. Rozbehol som sa k autu s pyramídou jedla v ruke, uvoľnil miesto, zvrto! sa v bočnej uličke, tiež plno prepchatej autami, a vrátil sa naspäť ku vchodu. Auto som nalepil tesne k zábranám, keby náhodou naozaj neboli ešte všetci doma.

Opäť som sa pobral ku zvončekom. Zazvonil som a zrazu som začul pískanie. Pozriem hore, a tam, z vrchného okna, na mňa čučí hlava.

„Na siedme poschodie,“ vraví hlava.

„Nemohli by ste prosím,“ začal som pokorne, ale krikom, aby ma počul, „zísť dole, pretože tu nemáte voľné parkovacie miesto?“

„Nie,“ rázne odvetila hlava.

„Prosím, naozaj nemám kde zastaviť. Nechcem dostať papuču.“

„Ja som hovoril, že chcem jedlo hore,“ mlela svoje hlava.

„Kde mám zastaviť?“ skúsil som do tretice, tento raz neúctivo, bez prosím.

„Nájdite si.“

Super. Tak som tam stál ako tľk. Zúfalo som sa rozhlíadol po okolí. Na tejto ulici teda nezastavím nikde. Papuču som dostať nechcel, už som s tým mal nejaké skúsenosti. Pánom zákona je srdečne jedno, že prinesiem jedlo a za tri minúty som fuč. Sadol som teda do auta

a zaparkoval na prvom voľnom mieste solidne ďaleko od bytovky. Uznávam, na jednorazovú vzdialenosť to ďaleko nebolo, ale keď človek celý deň roznáša jedlo, behá hore-dole po panelákoch, hľadá ľudí a potí sa v letných teplotách, do toho ho súri aj čas, pretože zákazník je predsa len jeden – aspoň podľa jeho mienky - a chce jedlo do piatich minút, aj kratšia cesta je vtedy štreka.

Vzal som do rúk jedlo a, snáď poslednýkrát, zazvonil na nemenovaný zvonček.

Vošiel som do výťahu a vyviezol sa na najvyššie poschodie.

Hlava, teraz aj s telom stála s prekríženými rukami. „Čo ste chromý?“

Do mňa sto čertov. Zosnoval som plán. Vyšiel som šiestimi schodíkmi, na siedmom som naschvál zakopol a zrúbal sa aj s jedlom. Rezeň vyletel z boxu, ryža sa porozsýpala na zemi, polievka sa vyliala a vytvorila mláku. Muž odfrkol.

„Prepáčte, zakopol som. Veľmi ma to mrzí.“

„Čo teraz?“ zvraskol muž.

„No, musíte zavolať na dispečing, aby vám doniesli druhé jedlo. Možno keby ste prišli dole, nič by sa nestalo.“ Zaškeril som sa.

Muž priskočil ku mne a z ničoho nič ma začal udierať do tváre. Bolel ma nos, potom aj líce a privrelo sa mi oko. Ruky ho už zjavne začali bolieť, aj mňa tvár, ale to asi nebol dôvod, prečo mi zrazu uštedril aj zopár kopancov do brucha. Ležal som v mixe jedla, tiekla zo mňa krv a spokojne som sa usmieval.

Stop.

Nie.

To je príliš drastické. Ty s tou tvojou fantáziou. To sa určite nestane. To by si neurobil ani ty, ani on. Ale pekný príbeh. Pomsta, v ktorej ty, ohromný kacír a trpiteľ zinscenuješ vlastnú bitku, len aby si potom mohol žalovať hnusného týpka. Veľmi rafinované.

Otvoril som vchodové dvere a zároveň aj box. Pridvihol som rezeň a odpľul si na kopček ryže. Usmial som sa, vošiel do výťahu a vyviezol sa k pánovi.

„Nepovedali vám na dispečingu, že chcem jedlo až k dverám?“ pajedil sa muž.

„Prepáčte, len som naozaj nemal kde zaparkovať. Zatiaľ mi každý zišiel dole, koho som poprosil,“ debatoval som servilne.

„Vidíte, ja nie som každý,“ hrdo odvrkol.

Podal som mu krabičku, dal mi peniaze. „Dobrá chuť vám prajem pane,“ dodal som a snažil som sa nebyť ironický.

Aj to by bolo pekné. Hnusné, neľudské, ale v danom momente krásne a plné sladkého zadosťučinenia. Lenže ani to som nespravil. Aj keď som mal na vrchnom poschodí ešte ďalší

dôvod spraviť takú hnusobu. Ten páňko ma vôbec nečakal. Musel som vyliezť poslednými schodmi a zaklopať. A on si za dverami pískal. Ten hajzel' si tam vypiskoval! Normálne som sa zmohol iba na bezradný úsmev. Po tom, čo zanôtil sonátu, sa otvorili dvere.

„Empatiu ste spláchli do záchoda?“ vytrysklo zo mňa.

Len na mňa bez slova civel. Podal mi peniaze, samozrejme vytiahol nejaké centy, určite ma chcel ešte viac nahnevať medeným šrotom. Ešte mi dal päťku, ktorá sa mi, ako inak, vyšmykla z rúk a čaptavo som ju lovil vo vzduchu.

„Užite si to,“ dodal som a odišiel.

Keď som bol na pol ceste k výtahu, ozval sa: „Aj si užijem!“

Hej, bol som neslušný, ale vrelo vo mne. Aspoň som mu nepustil chrchel' do jedla ani sa nenechal zbit'. Nech je rád, že je rád. Uznávam, mal som povinnosť ísť hore, ale neuznávam to, ako som bol k tomu prinútený. Niečo mi skrátka hovorilo, že tá hlava s telom si zaslúži zopár štipľavých slov. Nič viac som ale spraviť nemohol, ostatné scenáre boli passé. Všetkým je predsa známe: Náš zákazník, náš páň.